

STYDĚT SE ZA NĚHO

**Kázáno v Jeffersonville v USA
11. července 1965**

WILLIAM MARRION BRANHAM

Stydět se za Něho

kázáno v Jeffersonville

11.7.1965

Protože tam bylo povstání, nemohl jsem kázat. Lidé tam stáli a mávali a volali: „Vzpomeň moji matku; vzpomínej mého bratra, který umírá.“ Stáli tam za ohrazením, myslím, za drátěným plotem. Z toho má člověk opravdu špatný pocit.

Přišel jsem domů a dozvěděl se, že můj syn Josef trochu povolil ve čtení. Postoupil sice bez problémů do další třídy, ale musel to dohnat. Prostě neuměl dobře číst. Proto jsem si myslel: „Nu, budeme muset zůstat nějaký čas doma.“ Potom jsem si ale řekl: „Zůstaneme-li doma, pak děti nebudou mít nic z prázdnin.“ Tak jsme to posunuli až na srpen a přišli jsme sem asi na dva, tři týdny.

Řekl jsem potom: „Zatímco tam budeme, budu mít řadu shromáždění. Najmeme si školní auditorium a od osmadvacátého až do prvního tam budeme pořádat shromáždění.“ Chtěl jsem mluvit na téma vylévání koflíků hněvu. Zavolali jsme tam tedy, a museli jsme čelit malému zklamání. Ty prostory nám již nechťejí dát k dispozici, protože tam přišlo moc lidí. Již je nedostaneme. Proto jsem se rozhodl jinak. Kdybychom ta shromáždění oznámili, nemohli bychom všechny lidi směstnat dovnitř. Tak jsme je neohlásili. Tolik lidí mít tady v kapli pět dní, to by bylo strašné. Tedy jsme si s bratrem Neville, Woodem a jinými bratry sedli, prohodili jsme to a rozhodli následovně: Není-li možné uskutečnit pět bohoslužeb za sebou, a sice osmadvacátého, devěadvacátého, třicátého, jedenatřicátého a prvního, potom míním, začneme již příští neděli dvěma bohoslužbami, v neděli dopoledne a večer. To je osmnáctého. A další bohoslužby pak máme zase pětadvacátého dopoledne a večer. To jsou celkem čtyři. 1. srpna budeme mít zase dopoledne a večer shromáždění. Potom jich bude celkem šest. A také to nebude tak přeplněné. Nemyslíte si také, že to tak bude lepší, místo aby přišli všichni najednou a byl velký nával? Dvě bohoslužby se dají vydržet, a všichni se trochu smáčkne. Ale pět večerů za sebou, to by bylo těžké.

Zatímco tu budu, bych se chtěl sejít s pokladníky a staršími. To je nutné všude. Žijeme v posledních dnech a evangelium již nemá tu prestiž, jakou by mělo mít. Již mu není přiznávána taková výsada, jaká mu náleží. Je to cele promícháno s politikou a jinými věcmi podobnými sjednocení, a tam to také nakonec směřuje, neboť znamení zvířete musí přijít skrze sjednocení. To víme. Nastane bojkot: Nikdo nebude moci kupovat ani prodávat, jediné, že by měl znamení šelmy.

Chtěl bych se od starších něco dozvědět, neboť se cítím být k něčemu veden. V celém svém životě jsem ještě nepocítil ve svém srdci takový hlad po Bohu jako nyní. Chtěl bych si opatřit vlastní stan a to, co k tomu patří, jak mi to Pán ukázal ve vidění. Věřím, že čas je velice blízko. Chtěl bych vědět, jestli bychom nemohli stan zakoupit v době, kdy tu budu. Jestliže pak například přijdeme do Jeffersonville, nemusíme se omezovat na jeden, dva, tři nebo čtyři dny, ale můžeme tu postavit stan, a mít shromáždění dva nebo tři týdny, a nikdo by nemohl proti tomu nic namítat. Můžeme k tomu využít terén určený pro volný čas, a jestliže nám ho nedají, pak jsou tu farmáři, kteří nám dají k dispozici své pozemky. My si ten pozemek najmeme a postavíme ho tam. Pak bychom museli zřídit jediné prostory pro toalety. To by bylo jednoduché. Pak můžeme začít s našimi bohoslužbami. Neboť je to na základě vidění od Pána, že se to tak stane.

Včera jsem dorazil a ledacos jsem se dozvěděl. Na ulici mě potkal jeden dobrý přítel. Řekl: „Halo, Billy!“ Hleděl jsem na něho a všiml si, jak mu zbělely vlasy a notně přibral. Jsme stejně staří! Často jsme bývali spolu, když jsme byli mladí. Tehdy vypadal velice dobře. Přepadl mne zvláštní pocit.

Můj nejmladší syn Josef se ptal: „Proč jsi tak smutný, tati?“

Odpověděl jsem: „Ó, to ti nemohu vysvětlit, Josefe. Neumím to říci.“

Nyní vidím „Lij“ Perryho, který sedí támhle se svou ženou. Je to, jakoby to bylo teprve včera, když byli černovlasí, a sousedili se mnou. Tehdy jsme měli starý člun, který jsme pojmenovali

„Wahoo“ a v něm jsme po večerech na řece lovili. Nyní vidím, že oba jsou bělovlasí. Víte, něco nám to ukazuje. Je to jako zvonek budíku, který nás upozorňuje: „Už ti mnoho času nezbyvá.“

Proto bych chtěl, aby každý den mého života byl započítán pro Něho. Co mi ještě zbývá, čas, který ještě mám, bych chtěl nějak strávit, něco dělat, a když to již nepůjde, tedy stát na rohu ulice a vydávat svědectví ke cti Boží. K tomu tu přece jsem. Mám tady v Indiana, v Green's Mill úkryt. Není to město, je to pustina. Někdo to území koupil, a tam vás nenechají ani vkročit. Ale já tam mám jeskyni, v níž mne nikdo nemůže objevit. Chodím tam vždy v noci. Tak se ten majitel vůbec nedozví, kdy tam jdu anebo odcházím. On totiž neví, kde ta jeskyně je, a také by se tam nedostal. Je jedno, kde by byla. Tam bych chtěl jít a nějaký čas s Pánem rozmlouvat. Cítím, že je to nutné.

Moje žena a také Rebeka a Sára by chtěly přijet a navštívit své známé. Budeme tu asi tři týdny, bude-li Pán chtít.

Myslím, že místo, abychom lidi nechali sedět ve shromážděních v tak přeplněné kapli, měli bychom mít raději bohoslužbu v neděli dopoledne a večer. Lidé pak mohou jet domů a další týden opět přijet. Ovšemže, toto místo patří nám – patří Pánu, a On je dal nám. Dokonce tu máme klimatizaci.

Nemyslím, že bych mohl vylévání sedmi koflíků hněvu tak dokonale probrat a učinit jim zadost, neboť obsahují mocnou zvěst. Ale mohl bych se modlit za nemocné a přinášet ty zvěsti, jak mi je Pán pro církev dává. Během týdne si zajdu někam do pustiny, abych se zahloubal, sem se vrátím v neděli ráno a zúčastním se bohoslužby jako dnes, a také večerní bohoslužby.

Ptal jsem se našeho milého kazatele bratra Neville, zda s tím souhlasí, neboť mu tím přebírám část bohoslužby. Ale on byl více než šťastný, že mi to mohl přenechat.

Mám za to, že také bratr Capps byl zachvácen cestovní horečkou, neboť jsem se dozvěděl, že on a bratr Humes jsou na cestách. Pán sem ale přivedl bratra Manna, aby se ujal svého úkolu. Víte, je prostě nádherné, jak Bůh ty věci řídí. ON má všechno přesně časově sladěné.

Když jsem přišel, slyšel jsem někoho kázat a řekl jsem: „Myslím, že je to bratr Capps.“ Přijel do Tucsonu, a měl toho velice rychle dost, neboť tam bylo asi 43°C nad nulou. To mu nedělalo dobře, a tak se vydali s bratrem Humesem na cestu do Phoenixu. Tam panovalo horko asi 46°C, což je přirozeně ještě horší. Myslím, že potom odcestoval do Texasu. Snaží se najít vhodné místo. Arizona pro něj správným místem jistě není, to vám mohu říci.

Poslední pátek bylo v Parkeru přes 60°C. Tam bydlí bratr Craig, který přichází z tohoto sboru. Tam rozbijete vejce a je uvažené než dopadne na zem. Plivnete, a již je to pryč. Není tam vůbec žádná vlhkost vzduchu. V tomto období je tam opravdu jako v peci. Od listopadu až do ledna je krásně. Ale jak přijde březen, duben, potom je lépe koukat, co nejrychleji odtamtud zmizet, nechceme-li se zalknout.

Bratr Capps a jeho společník přišli přesně v tom čase, a myslím, že je to vyhnalo. Možná, že to Pán dopustil z nějakého důvodu. Věřím, že kroky spravedlivých Bůh vede.

Někdy to může někomu připadat tvrdé, jako nyní s tou cestou do Afriky. Byl jsem si tak jist, že se nacházím ve vůli Boží. Před rokem jsem měl na jihu celý počet shromáždění. Myslel jsem, že to přichází od organizace, která se vyjádřila: „Můžeš přijít přes Křesťanské obchodníky, ale my s tím nemáme nic společného.“

Nechtěl bych mezi těmito muži vyvolat konflikt. Chtěl bych, aby byli k sobě přívětiví. Tak jsem jim jen napsal dopis a řekl v něm: „Myslete na to!“

Celá léta jsem usiloval vrátit se do Afriky, neboť cítím, že má služba v Africe ještě neskončila. Proč bych jinak musel jít do Afriky, přesto, že mne zve šest nebo sedm set různých států – přímo zde, bez Kanady a Mexika nebo jiných míst? Proč bych měl jinak žádost jít tam? Něco je v mém srdci, co mě táhne do Afriky. S těmi lidmi je něco, co miluji. Chtěl bych jít kvůli těm barevným. Mnozí z těch vedoucích míní, že bych to neměl dělat. Ale já bych chtěl jít ke svým barevným přátelům. K nim mě Pán zavolal. Víím, že mnozí lidé jsou v nouzi. Ti bílí si mohou dovolit lékaře, ale chudí domorodci tam žijí odděleně a ve veliké bídě. Cítím, že by to nejspíše přijali. Oni ano. Něco je na tom, že když dosáhnete takové chytrosti, že všechno víte, potom s vámi Bůh nemůže nic

dělat. Jestliže se ale dostanete tam, že jste připraveni slyšet a učit se, pak přišel čas Boží, aby působil, a mluvil k vám.

Odepsal jsem jim: „Myslete na to, že ve dni soudu vztáhnou z kouře ty kostnaté ruce a zatratí vás. Jejich krev přijde na vás, ne na mne, neboť jsem skoro deset let usiloval o návrat k nim.“

Když jsem ten dopis odeslal a vrátil se, něco ke mně hovořilo: „Navštiv Sydney Jacksona! Podnikni cestu na safari!“ Ve stejnou dobu mluvil Pán k Sydney Jacksonovi: „Lev, žlutá hřívá, bratr Branham, kemp, Durban – velké shromáždění.“

On byl přece tady a mluvil s vámi. Také jsme ho tu pokřtili. Byl úplně proti křtu na jméno Pána Ježíše Krista, a jeho žena ještě více. Prostě odešla. Ale řeknu vám, nikdy potom jsem neviděl oddanější lidi. Od té doby tam bylo pokřtěno na jméno Ježíše Krista asi 150 kazatelů. Oni ten oheň šíří po celém kontinentě. Ta zvěst obchází celou Afriku. Přicházejí piloti a významní muži a dávají se křtít na jméno Ježíše Krista.

Když jsem zahájil přípravy pro tuto cestu, měl jsem tolik problémů, jako nikdy předtím ve svém životě. Vízum přišlo v posledním okamžiku, a byla v něm poznámka: „V žádném případě nesmí konat náboženské bohoslužby. Může přijet jen na safari.“

Tím bylo všechno pokaženo, ale řekl jsem: „Je mi jedno, co ďábel vyvádí; nemohu se zaručit za to, co řekl bratr Jackson o lvu se žlutou hřívou a všem ostatním. Ale tolik vím, že mně Bůh přikázal, navštívit Sydney Jacksona a jít na lov. A já jdu!“ Byla to jedna z mých nejmocnějších cest. A potom mi také bylo jasné, co způsobilo ty problémy. Bude-li Pán chtít, pak zřejmě nyní v říjnu, jak mám za to, pojedou opět do Afriky a budeme tam konat shromáždění s plnou podporou a vším, co k tomu náleží. Šel jsem za tou věcí, zjistil jsem, co za tím vězelo.

Píše se tu o tom, že jeden měl říci to a druhý ono, a další zase něco jiného. Nejlepší je, když si to člověk zjistí sám. Víím, v čem vězel ten problém, a jaká byla jeho příčina. Ta vláda to nechtěla povolit proto, že by se mělo sejít takové množství lidí. Pozvou-li nás ale křesťanští obchodníci nebo nějaká organizace, a všechno by připravila, musí s tím vláda automaticky souhlasit, neboť ty organizace mají ve vládě své zastoupení. Vláda se stará také o policejní ochranu.

Jestliže by například přišlo dvacet pět mužů z této denominace a dvacet pět z jiné, pak by na to nepřistoupili. Musí to být hlava této organizace. Křesťanští obchodníci nejsou sektou, ale sjednocením, v němž jsou zastoupeny všechny náboženské konfese. Jejich předsedající, Dr. Simon, je velice příjemný člověk. Seznámil jsem se s ním a hovořil s ním. Oni převzou zodpovědnost za ta shromáždění, a všechny zbývající sbory to budou podporovat. Věřím, že budeme mít jedno z největších shromáždění, jaké kdy bylo v Africe konáno.

Následovně jsem chtěl zdůraznit: Víte-li, že se snažíte dělat to nejlepší, a cítíte se být vedeni dělat něco určitého, pak to musíte nejprve zkusit Slovem a vidět, jestli to se Slovem souhlasí. Potom se nedejte ničím zdržovat. Úplně jedno, kolik překážek ďábel do cesty postaví – prostě přes ně přejděte.

Řekl jsem své ženě a bratrovi Woodovi, když jsem sem přišel, a přátelům, které jsem včera potkal, že jsem asi pět let sotva věděl, co mám dělat. Nervově mě to velice zmáhalo. Vidíte, probuzení mezi sbory vyhaslo. To ví každý. Člověk to cítí v této kapli, cítíme to všude. Vše ovládla stísněná, neživá atmosféra bez života. Někde něco prostě nesouhlasí. Vychází to z toho, že probuzenecké nadšení lidí opustilo. Jděte jen do sborů, vidíte je tam sedět. Kazatel okolo něčeho koktá, a chtěl by přinést nějakou zvěst anebo něco podobného. Ale první, co slyšíme, je zpráva o nějaké společenské akci, která se chystá. Zdá se, jakoby bylo všechno mrtvolně ztrnulé.

Zjišťuje to Billy Graham, i Oral Roberts. Mr. Allen měl problémy, jak víte. Oral Roberts má budovu za 50 milionů dolarů; má školu, ale nikdo není na misijním poli.

Podle vidění jsem šel odtud do Tucsonu, abych se dozvěděl, co mi Pán přikáže. Tam se se mnou potkal, jak vám to zde předpověděl, ve formaci sedmi andělů a přikázal mi, abych se vrátil nazpět, protože má být otevřeno sedm pečeti. Přesně to se stalo.

Jednoho dne tam přišel bratr Wood, šli jsme ke stejnému místu, a já jsem hodil kamenem, jak to On přikázal. Když sestoupil dolů, On řekl: „Během jednoho dne a noci uvidíš slávu Boží.“ Přesný sled slov jsem zapomněl. Dalšího dne sestoupila z nebe smršť. Vždyť tu událost známe a víme, co

se stalo. Když vystoupila vzhůru, ptali se, co to bylo. Řekl jsem: „Ve třech mocných detonacích byla vyřčena tři slova." Ti muži slyšeli jen detonace. Porozuměl jsem, co bylo řečeno a opakoval jsem to: „Soud – postihne – Západní pobřeží." Po dvou dnech se Aljaška málem potopila. Obchází to jako bouře kolem; nastane zemětřesení. Podívejte se jen, země se denně někde otřásá.

Toto je moje první zvěst tady od doby, kdy jsem kázal v Los Angeles v Baltimorském auditoriu a mluvil o tom, jak si muž vybírá ženu. Pravděpodobně budete mít ten pásek. Řekl jsem, že přitom se projevuje jeho charakter a žádost. Vezme-li si muž ženu – mladou dívku, která se má stát jeho manželkou, a vezme si kupříkladu moderní děvče, obyčejnou Rickettas, jen to ukazuje jeho charakter. Ožení-li se s nějakou královnou krásy nebo sexu, nebo co jiného, ukazuje to, co v tom muži opravdu je.

Křesťan ale hledá ženu s charakterem, neboť s ní si plánuje budoucí domov. Hledá ženu, která mu vytvoří domov. Pak jsem řekl: „Kristus nám ve Svém Slově říká, co bude naším budoucím domovem. Jakou ženu si On vyvolí? Denominační prostitutku? Nikdy! Zvolí si ženu, jejíž charakter odpovídá Slovu. To bude nevěsta."

V té době, co jsem tam byl, něco na mne sestoupilo a asi 30 minut jsem o ničem nevěděl. Přišlo prorocství. První, nač si vzpomínám, bylo, že jsem s bratrem Moseleyem a Billym šel po ulici. Bylo řečeno: „**Ty Kafarnaum, které se nazýváš jménem andělů** (Los Angeles – město andělů), **že jsi se vyvýšilo až do nebe, do pekla budeš svrženo. Neboť kdyby se mocné skutky, které se staly v tobě, děly v Sodomě, stála by ještě dnes.**" O tom všem jsem nevěděl, ani jak jsem kázal na konci, že jsem chválil Krista a napomínal sbor. Řekl jsem: „Ženy, je úplně jedno, jak se snažím vám to přiblížit, kolikrát proti těm věcem káži, a vy muži, kazatelé, po celý ten čas neustále děláte totéž. Chodíte kolem toho nevěšmavě, jako by Slovo Boží nic nebylo."

Když jsem to pochopil, řekl jsem: „Někde k tomu existuje biblické místo." Pak jsem zjistil, že Kafarnaum, které leželo na břehu jezera, Ježíš napomínal. Prozkoumal jsem Písmo, vzal jsem knihu historie a zjistil, že Sodoma a Gomora byla kdysi kvetoucí města – hlavní stany pohanského světa. Víte, ta města se potopila při zemětřesení do Mrtvého moře. Ježíš tam stál a řekl: „Ó Kafarnaum, kdyby se v Sodomě děly divy, které se staly v tobě, stála by ještě dnes. Nyní ale budeš až do pekla svrženo." Asi po dvou nebo třech letech po Jeho prorokování se Kafarnaum potopilo na dno jezera, ostatní města na břehu zůstala zachována. Při zemětřesení se Kafarnaum potopilo do jezera.

Potom jsem prorokoval: „Los Angeles bude na dně mořském." Přišel jsem domů a odcestoval do Afriky. Zatímco jsem byl v Africe, bylo tam zemětřesení. Vy jste to viděli. V rozhlase se mluvilo tom, že se v Los Angeles zřítilo několik velkých, krásných budov, motel, atd. Od zemětřesení je v zemi dvou až tří coullová trhlina, která začíná na Aljašce, obloukem pokračuje přes Aleuty, zabíhá 15 až 200 mil do moře a u San Diega opět vychází, Los Angeles je do toho zahrnuto. Trhlina se táhne až k severu Kalifornie, kousek od San Jose. Jeden vědec v jednom televizním interview, které jsem sledoval, řekl: „Pod tím se nachází vroucí láva." Potom řekl: „Část z toho se odlomí."

Moderátor, který s tímto vědcem vedl interview, se pak ptal: „Mohlo by se to potom potopit?"

Ten odpověděl: „Mohlo? Potopí se to."

Nový dotaz: „Jistě, ale to bude ještě dlouho trvat, mnoho let."

Vědec odpověděl: „To se může stát za pět minut nebo za pět let." On to odhadl na takových pět let.

Ale tak jistě, jako že jsem byl pod inspirací, když jsem tam vyslovil soud nad Západním pobřežím a když potom následovalo to oznámení, že se Los Angeles potopí, tak jistě je ztraceno. Tak to je. Stane se to. Kdy, to nevím.

Co se stalo? Víte, že nyní máme jen šest kontinentů. Ale bylo jich sedm. Jeden mezi Afrikou a Spojenými státy se potopil. To je potvrzeno dějinami. O tom víte. Jestliže se potopí, pak bych chtěl, abyste dávali pozor. V jednom kázání, které jsem jak vím, kázal zřejmě v tom čase, kdy byl ve sboru diakonem bratr „Lij" Perry. Tehdy jsem řekl: „Přijde čas, kdy všechno až do pouště zaplaví oceán." To bylo před třiceti lety. Zapomněl jsem to, až mi to kázání paní Simpsonová připomněla. Také jsem to napsal do té malé knihy. Salton Sea leží 74 metrů pod hladinou moře, a jestliže se

tento utržený kus o ploše několika tisíců čtverečních metrů zřítí do moře, pak se vzedme vlna, která pronikne až do Arizony. Jistě!

Ó, jsme na konci času. Je to nádherná hodina! Pán Ježíš se brzy zjeví. ON řekl: „Tu a tam nastane zemětřesení, mezi národy bude čas strachu a bezradnosti, lidská srdce budou strachy selhávat.“ ON ale také řekl: „Až se toto bude dít, potom pozdvihněte hlavy vzhůru, neboť se přiblížilo vaše spasení.“ (Bratr Branham zpívá.)

Viděli jste nedávno ten obraz? Natočte ho na stranu. Mám na mysli ten snímek se sedmi anděly, když se pozdvihli. Otočte ho doprava, pak v něm můžete spatřit tvář Pána Ježíše, jak hledí na Zemi. Vzpomeňte si, než jsem hovořil o sedmi obdobích církve, nemohl jsem pochopit, proč se tam Ježíš objevil s bílými vlasy. Vždyť to byl mladý Muž. Zkoumal jsem Bibli, tam je psáno: „ON vypadal jako ctihodný stařec, jehož vlasy byly jako čistá vlna.“ Ale Pánu Ježíši bylo teprve 33 a 1/2 roku, když byl ukřižován.

Volal jsem bratrovi Jackovi Moore, který je theolog. On řekl: „Ó, bratře Branhame, to je Ježíš ve Svém znárodněném stavu. Vysvětloval: „Po Své smrti, pohřbu a vzkříšení přijal takovou podobu.“ Od theologa to dobře znělo, ale mě to nestačilo. Nezasáhlo to to jádro.

Když jsem začal kázat o prvním období církve, Duch Svatý mi to zjevil. Ta církevní období máte na magnetofonových páscích, a také ta kniha se všemi jednotlivostmi bude brzy hotová. Ukazuje to, že Ježíš byl Soudce. Dříve soudci nosili bílé paruky. V Anglii to nosí dodnes, jestliže se jedná o nejvyšší autoritu. Pootočíte-li ten snímek o devadesát stupňů, spatříte Jeho. Na černých vlasech, které můžete rozpoznat i s vousem, má bílou paruku. ON je nejvyšší moc nade všemi; On je nejvyšší autorita. Dokonce sám Bůh říká: „To je Můj milovaný Syn, Jeho poslouchejte!“

Tam je se sedmi anděly, kteří přinesli zvěst o sedmi pečetích, čímž bylo zjeveno semeno hada a všechny ostatní věci. Ukazuje to, že On je v tom zahalen – ve Své nejvyšší autoritě. ON je ten Nejvyšší; je zahalen. O tom Bible mluví, že se zjevil ve změněné podobě, proměnil se – En morphe. Slovo En morphe pochází z řečtiny. Tak je označen řecký herec, který měl hrát více rolí. Nyní je On tohle a při dalším aktu představuje něco jiného. V prvním aktu byl Bohem Otcem, v dalším Bohem Synem, a v tomto je Bohem Duchem Svatým. Tady je, Jeho Slovo je stále ještě nejvyšší autoritou. Žijeme v posledních dnech.

Nedávno jsem se vrátil z Afriky. Byl jsem unaven. Víte, že tam je nyní noc a člověk se musí aklimatizovat. Když jsem konečně přivykl časové změně tam, zase jsem se vrátil. Měli jsme nádhernou cestu, safari. Byla to jedna z nejlepších, které jsem kdy podnikl. Billy má nějaké snímky. Možná, budete mít někdy čas, pak vám je může ukázat a přiblížit dojmy z této cesty.

Měl jsem sen. Stále se mi opakuje sen, jak opět pracuji u Public Service Company. Zdálo se mi, že jsem pracoval, nechali mě samostatně pracovat. Místo abych obcházel svůj vymezený obvod a vyinkasoval účty, nebo cokoli jsem měl dělat, prostě jsem řekl: „Jsem svým vlastním šéfem!“ a šel jsem si zaplavat. Svlékl jsem se a oblékl plavky. Byl jsem tam sám a myslěl si: „To přece není správné, co bude říkat ta společnost? Vždyť jsem tu v pracovní době, a ta společnost mi ten čas platí. To je zvláštní,“ uvažoval jsem. Potom mi přišla myšlenka: „Na své túře jsem vybral peníze.“ Vždyť jsem musel dělat obojí, střežit a vybírat. Řekl jsem: „S penězi, které jsem vybral, jsem něco udělal, když jsem se zdržoval tady. Všechny stvrzenky jsem ztratil a peníze, které jsem vyinkasoval, jsem dal ke svým penězům. Jak teď zjistím, kdo ty účty zaplatil?“ Tak jsem o tom přemýšlel. „Stalo se to proto, že jsem nedával pozor. To nebylo správné. Teď mohu udělat jen jedno, jít za svým šéfem, a říci mu to.“ Tehdy jím byl Don Willis.

Řekl jsem: „Done, ztratil jsem své stvrzenky. Tady jsou mé vlastní peníze a to, co jsem vybral pohromadě. Nech to tady u pokladníka, a když ti lidé přijdou, mají potvrzení s mým podpisem, že zaplatili.“

Zde možná sedí lidé, u kterých jsem vybíral a dával jim stvrzenky. Víím, že někteří tu jsou. Jestliže jste nezaplatili včas, činila přírážka jen 10%. Při 1,50 dolaru to dělalo 15 centů navíc. Rádi jsme se scházeli, abychom se pobavili. Oni účty neplatili, protože věděli, že pak přijdu, a budu s nimi chvíli hovořit. Rádi zaplatili těch 15 centů, že se člověk posadil a chvíli s nimi rozmlouval, zatímco jsem inkasoval peníze. Velice to narůstalo, a já jsem musel vybírat peníze za tolik účtů, že

se to již nedalo zvládnout. Nu dobře, myslel jsem tedy, že to byla jediná možnost, a tehdy jsem se probudil.

My bydlíme v domě sestry Larsonové. Nemyslím, že tu je. Je k nám velice milá. Sice nechce, abych to říkal, ale je to velice příjemná dáma. Bydlíme v pokojích, které patří jí. Má dva byty vedle sebe. Každý je velice malý, proto jsme si najali oba. Spím se svou ženou v bytě, ve kterém přijímám lidi. Stojí tam dvě manželské postele. Když jsem se probudil, ona ještě spala. Po chvíli se probudila i ona, a já jsem jí pokynul. Podívala se vzhůru a párkrát zamrkala. Zeptal jsem se: „Spala jsi dobře?“

Odpověděla: „Ne.“

Potom jsem řekl: „Měl jsem hrozný sen. Byl jsem zase u Public Service Company. Co jsem jen udělal?“

Vzpomínám si, že jako mladý muž jsem dostal oblast Salem v Indianě, kde jsem musel dělat túry. Tam jsem si koupil snídani, třeba misku ovesné kaše. V tom horku člověk snídani sotva spolkl. Pak jsem za své vydání odpočítal 10 centů. Vedoucí přišel a řekl: „Víš, co říkají na schůzi? »Kdo je ten hlupák, který si účtuje za snídani 10 centů?«“ On doporučil: „Ty by sis měl započítávat alespoň 50 centů.“ Víte, že tehdy byla za 50 centů pořádná snídaně.

Namítal jsem: „Ale tolik toho přece nesním.“

Odpověděl: „Všichni ostatní si účtují 50 centů, a ty bys to měl účtovat také.“

Opět jsem namítal: „Ale já je neprojím.“

Odpověděl: „Tak si je přesto účtuj.“ Byl to můj šéf.

Myslel jsem si: „Co mám dělat? Musím si účtovat 50 centů a projím jen 10.“ Vydal jsem se na ulici, hledal děti, které nesnídaly, a koupil jsem jim za přebytečné centy něco ke snídani.

Přemýšlel jsem: „Co mám dělat? Možná, že On mi to bude zazlívát.“ Vzpomínám si, že se chodilo na hlídky přes ten pozemek a přitom ho poškozovali. Říkali, že bych měl vystavit účet. Oni mají právo na ten pozemek vstoupit. Ale za škody musí zaplatit. Napsal jsem tam: „Nic mi nedlužíte“, a myslel: „Těmi 40 centy je ta věc uhrazena. Možná, že to dělalo dvacet, třicet dolarů, které jsem v té době rozdál dětem.“ Stále znovu se mi o tom zdálo.

Byl tam velký strom, pod nímž si hrály děti, ale byl v cestě dozorcí. Nyní mají k dispozici helikoptéry, z nichž obhlížejí své úseky. On přišel a řekl: „Billy, ten strom by se měl porazit.“

„Ne, nekácej ho, obřezeme jej,“ odpověděl jsem mu. „Bratr Wood a já jej ořežeme.“

On řekl: „Objednám někoho, kdo to udělá.“

Prosil jsem: „Nenech ho skácat.“

Odpověděl: „Nenechám.“

Pak jsem vydal na cestu. Když jsem se vrátil, byl strom podřatý. Byl bych mohl proti tomu podat žalobu. Řekl jsem: „Pane, tím je to nyní vyrovnáno.“ Proto jsem to nedovolil; již to bylo v pořádku, a nechal jsem to.

Potom jako předtím se mi o tom zdálo. Když jsem nedávno ráno vstával, modlili jsme se společně, to děláme každého jitra jako první. Také než večer ulehne, se modlíme. Když má žena odešla udělat dětem snídani, začal jsem se modlit. Řekl jsem: „Pane, musel jsem být hrozný chlap, čeho jsem se v životě dopustil, že se té Public Service Company nemohu zbavit?“ Potom jsem se osprchoval, a když jsem vyšel ven, zdálo se, že něco ke mně mluví: „Možná, že ochabuješ v Jeho díle.“

Myslel jsem: „Asi pět let jsem nedělal nic a jen jsem čekal na Něho.“

Před několika dny jsem stál tam, kde nám postavili nový dům. Přišel bratr Moseley a hovořil o tom, a já jsem řekl: „To je jen malý dárek od mého Otce. Rozplakal se. Řekl jsem: „Vidíš, On řekl: »Opustíte-li svůj domov, svá pole, matku a otce, vezmete nyní stokrát tolik domů a bratrů, sester, matek, dětí nebo polí a v budoucím věku život věčný.“ Vysvětlil jsem mu to: „Podívej, musel jsem opustit kapli, kterou jsem vroucně miloval; také domov, který mi tam Pán dal, jsem musel opustit. Za to mi dal toto.“ Potom jsem řekl: „ON je nádherný. Vidíš?“ A on se rozplakal.

„Přišel jsem do této pouště a oddělil se“, řekl jsem, „a ptám se, proč mne Bůh zavedl do pouště, kde není nic než škorpióni a jedovaté ještěrky.“ Není to poušť jen v tom přirozeném, kde je horko, ale i duchovní. Není tam žádný duchovní život. Něco takového jste v životě neviděli. Nemáme ani

sbor, kam bychom mohli chodit. Duchovně tam lidé skoro hynou. Pozoroval jsem je a viděl ten rozdíl. Setrváte-li pod Duchem Božím, bude váš život libý a něžný, tak jako pod vlivem vody změkne tráva. V Arizoně by taková tráva nevyrostla; z těchto stromů by byly kaktusy. Listy by se svinuly jako trny. Tak to je, když je ve sboru sucho. Jeden bodá druhého, to víte. Potřebujeme měkkou dešťovou vodu, abychom změkli, vyrostly lístky a pro procházející poutníky vznikl stín.

Něco mi řeklo: „Možná, že práci Boží zanedbáváš.“ Prosil jsem o vidění. Meda mi právě dala novou Bibli a bratr Brown z Ohia také. Oba mi je darovali ve stejné době o vánocích. Šel jsem, jednu z těch nových Biblí vzal a řekl: „Pane, v minulosti jsi měl Urim a Thumim.“ (2.Moj.28:29-30)

Nyní poslouchejte, chtěl bych něco říci. Toto shromáždění se nenatáčí na pásek. Proto to říkám. Udělal jsem to, ale vy to nedělejte. Není to dobré. Ale já jsem řekl: „Pane, když tehdy měl někdo sen, postavil se před Urim a Thumim a sen vyprávěl. Jestliže potom to světlo – nadpřirozené světlo – z Urim a Thumim zazářilo, byl to pravý sen.“ Potom jsem řekl: „Ale kněžství a Urim a Thumim již nemáme. Nyní je Urim a Thumim Bible. Pane, nechci to již nikdy dělat, prosil jsem Tě, abys mi dal vidění a řekl mi, proč mám tyto sny. Co jsem provedl? Jestliže jsem ve světě někoho zranil, nebo někomu jinému ublížil, pak mi to ukaž. Půjdu, a dám to do pořádku. Dlužím-li něco Public Service Company, nebo jsem se dopustil nějaké nepravosti vůči někomu, nebo jsem se prohřešil proti Tobě, dej mi to vědět, chci to dát do pořádku.“ Vypořádejme se s tím. Neodkládej to, neboť pak může být pozdě. Udělejme to nyní.

Řekl jsem: „Jistě v tomto Slově mezi 1. Mojžíšovou knihou a Zjevením nějaká událost, kdy někdo, kým jsi se zabýval, měl otázku stejného rázu jako já. Jestliže někdo něco udělal, a Ty jsi jej kvůli tomu vedl k odpovědnosti, pak mě nech otevřít to místo v Bibli. Cokoli ten dotčený provedl, nechť se to vztahuje na mne. Učinil-li jsem něco převráceného, chceš-li, abych něco dělal, nebo jestli jsem něco opomenul, ukaž mi v Bibli někoho, kdo byl ve stejné situaci.“ Zavřel jsem oči, nechal jsem Bibli volně rozevřít a položil jsem prst na biblické místo. Byla to 1.Moj.24:7. Tam se jedná o Eliezera, věrného Abrahamova služebníka, příkladného služebníka v Bibli, jenž byl vyslán vyhledat nevěstu pro Izáka. Přeběhl mi mráz po zádech.

Jistě, to přesně souhlasí s mou celou zvěstí; tou má být nevěsta vyvolána. On řekl: „Přisahej, že nevezmeš žádnou nevěstu odsud, ale půjdeš k mému lidu.“

Eliezer se ptal: „Co má být, když ta žena nebude chtít jít se mnou?“

Na to odpověděl: „Budeš zproštěn přísahy.“ Abraham řekl: „Bůh nebes pošle Svého anděla před tebou.“ Potom šel, modlil se a potkal se s krásnou Rebekou, která se stala Izákovou nevěstou.

Zpět ke Slovu. To je dokonalá zvěst. **„Jdi a přiveď nevěstu.“** To je ten úkol. Proto jsem tady. To se snažím konat: Vyvolat nevěstu.

Vzpomeňte si na prožití, které jsem měl a na něž jsem se odvolával v Kalifornii; jak jsem viděl přehlídku nevěsty. Nejprve přišla nevěsta a procházela kolem; potom přišly ty Miss Amerika, Miss Asie a všechny ty ohyzdné ženy. Na závěr opět přicházela tatáž nevěsta, jako na počátku. Jedna, přesněji řečeno dvě z nich se dostaly ze stejného kroku a já jsem je opět uvedl zpět. To je mým úkolem: Hledat nevěstu a udržet ji ve stejném kroku.

Řekl jsem: „Ó Bože, vrátím se domů. Nanovo se Ti posvětim a začnu ještě jednou.“ To máme v úmyslu, a k tomu jsem tady.

Myslím, že by bylo dobré, kdybychom to tak mohli dělat. Začneme osmnáctého, tedy příští neděli dopoledne a večer a následující neděli budeme pokračovat. Kolik vás si myslí, že by to bylo dobré? Děkuji.

Chtěl bych, abyste mi udělali laskavost. Jestliže jste někoho informovali, že osmadvacátého bude shromáždění, pak mi prosím oznamte, že to není možné. Napište jim, nebo je informujte jiným způsobem. Nechtěli bychom, aby se ti lidé sem dostavili a pak byli zklamáni, ale auditorium jsme nedostali. Prostě to nešlo. Na poslední shromáždění již zřejmě přišlo příliš mnoho lidí. Vždyť víte, jak je to s veřejnými budovami. Žijeme v posledních dnech; to je ono. Říkají, že lidé při příchodu narušují školní režim, přišli moc brzy a dělají toto a ono. Sál byl přeplněný, to zase vytýkali požárníci. To víte. Proto budeme o koflicích hněvu a pozounech hovořit jindy. To jsem vám slíbil.

Patří do jiného oddílu. Koflíky hněvu jsou vylévány v době, kdy zazní pozouny. Chtěli bychom to probrat všechno najednou a spojit mezi sebou.

Kdo z vás již četl to nové vydání, které za mne přepracoval bratr Vayle a kde je gramatika správně opravená. Četli jste to již? Ano, dva nebo tři z vás. Vidím, že jsi odvedl skutečně dobrou práci, bratře Vayle. Myslím, že to dělala sestra Vayleová, a tys jen napsal předlohu. Nejsem tedy vždycky proti ženám, že, sestro Vayleová?

Za několik minut budeme číst biblické místo. Mám tu malou knížku. Nevím, zda to byl bratr Vayle nebo Borders, kdo mi tu knížku přinesl. Chtěl bych vypracovat malou učebnici. Ale jestliže se někdo podívá na to, čemu říkám poznámky – když například chci mluvit o jitřní Hvězdě, pak namaluji hvězdu, a chci-li kázat o něčem jiném, pak to také představím jako symbol. Je to čmáranice, a nikdo nemůže zjistit, co to znamená.

Jsem-li na cestách autem a něco mě napadne, udělám si poznámky, říkám toto a ono a dělám si znaménka. Auto se někdy houpe, nebo jedu přes most. Chci-li kázat o tom, že ta hvězda sestoupila dolů, namaluji pyramidu a Davidovu hvězdu umístím nad ni, jak sestoupila dolů, potom vím, která biblická místa budu číst. Nebo kdybych se chtěl zmínit o něčem, co třeba učinil Mojžíš, pak nakreslím něco podobného stopám krocana. Mám tu celou řadu podobných značek a několik minut o tom budu mluvit. Dnes večer nebudu kázat místo bratra Neville, ale odpočinu si a budu poslouchat jeho. Bude-li Pán chtít začneme s těmi bohoslužbami příští neděli dopoledne. Pomozte mi všichni na modlitbách, neboť jsem to měl na srdci.

Oni řekli: „Můžeme jít do Louisville nebo New Albany“, ale ta shromáždění byla naplánována pro Jeffersonville. Louisville a New Albany navštívím jindy. Tato by se měla uskutečnit tady, v Jeffersonville. Skloňme nyní své hlavy. Potom, co jsem hovořil asi třicet minut k vám, budeme nyní mluvit k Němu.

Pane Ježíši, je to nad naše myšlení a pochopení, že můžeme být tak požehnaným lidem. Kdyby tu byl někdo urozený, nějaká osobnost z jiné země nebo diplomat, pak bychom považovali za něco obzvlášť výjimečného, mít mezi námi takovou významnou osobnost. Dnes ale Bůh nebes není jen mezi námi, On bydlí v nás a žije skrze nás Svůj život. Za to jsme Ti vděční, Pane, ale jde to přirozeně nad naše chápání.

Hovořil jsem o shromážděních a cestě do Afriky a také o tom, jak jsme usilovali zorganizovat všechno pro tyto dny tady v Indiana. Mohlo by být, Pane, že nás vedeš nějakým způsobem k tomu stanu, aby se naplnilo to vidění. Tvá vůle se staň. My jsme Ti to předložili podle nejlepšího vědomí. Proto se modlíme, Pane, je-li něco v protikladu ke Tvé vůli, dej nám to vědět, abychom poznali a činili Tvoji dokonalou vůli.

Požehnej nás v následujících minutách. Mluv k nám skrze Své Slovo, Pane, neboť Tvé Slovo je pravda. Prosíme o to ve jménu Ježíše. Amen.

Otevřme Marka, kapitulu 8. Je to jen krátká zvěst, kterou vám chci ze Slova přinést. Začneme od 34. verše a budeme číst až do konce kapitoly. Rád čtu, co On řekl, neboť vím, že je to pravda.

A svolal zástup s učedníky svými, řekl jim: „Chce-li kdo za Mnou přijít, zapři sám sebe a vezmi kříž svůj a následuj Mne. Nebo chtěl-li by kdo duši svou zachovati, ztratí ji. Pakli by kdo ztratil duši svou pro mne a pro evangelium, ten ji zachová. Nebo co prospěje člověku, kdyby i všecken svět získal a své duši škodu učinil. Aneb jakou dá člověk odměnu za duši svou, nebo kdo by se za mne styděl a za má slova v tomto pokolení cizoložném a hříšném, i Syn člověka stydět se bude za něj, když přijde v slávě Otce svého s anděly svými.“

Z toho bych chtěl vzít titul: **Stydět se.** Víte, miluji ten výrok: „Kdo se za Mne a Má slova stydí, za toho se budu Já stydět.“

Slovo *stydět se*, by mohlo být vyjádřeno také slovem *být v rozpacích*. Jste-li konfrontováni s něčím, co vás přivedlo do rozpaků, pak se za to stydíte.

Když se člověk stydí, pak to ukazuje, že si tím, co říkáme, nejsme jisti. Víte-li, o čem mluvíte a máte jistotu, že víte, o čem mluvíte, pak to můžete říci každému. Vy se nestydíte. Jste-li v rozpacích, je to znamení toho, že si nejste jisti.

Víte, že dnes je toho tolik obzvláště s ohledem na to, o čem nyní mluvím: Stydět se za Slovo.

ON a Slovo je totéž. Na počátku bylo Slovo, a Slovo bylo u Boha a Bůh byl to Slovo... a Slovo se stalo masem a bydlelo mezi námi... totéž včera, dnes i na věky.

„Neboť kdo se za Mne a Mé Slovo stydí“ – On a Jeho Slovo jsou jedno, znamená to tedy, kdo se v přítomné hříšné generaci stydí za Jeho Slovo, „za toho se budu Já stydět.“

Jestliže se dnes někdo zeptá: „Jsi křesťan?“, sledujeme, že je velice populární odpovídat: „Ano, jsem.“ Ale když se ptáme: „Věříš Slovu Božímu, kde se píše, že těm, kdo uvěří, budou následovat tato znamení...?“ potom dokonce kazatelé zrudnou. Stydí se mluvit o Božím uzdravení? Stydí se za plné evangelium? Stydí se za letniční prožití? To znamená, že se stydí za Jeho Slovo. Je to přece Jeho Slovo, které se ve vás stalo masem.

Jeho Slovo musí ožít v každé generaci. Ožilo ve dnech Mojžíšových, neboť o tom čase hovoří Bible v Žid. 1: „Bůh před časy mnohokrát a rozličným způsobem hovořil k otcům skrze proroky...“ Církev všechno tolik překroutila, když ti proroci vystoupili. Tito stateční zvěstovatelé nepatřili k žádnému sboru, denominaci nebo organizaci a postavili se proti králům, královstvím, církvím a všem ostatním.

Když stanuli před knězem, nestyděli se, neboť měli to TAK PRAVÍ PÁN. Dejte pozor, když prorok ve Starém zákoně řekl „TAK PRAVÍ PÁN“, pak se postavil s ohledem na Slovo, – v tom, co vyslovil – na místo Boží. Jakmile vyslovil „TAK PRAVÍ PÁN“, zaujal místo Boží a jednal na místě Božím. Potom přinesl zvěst. Byl to Bůh, kdo skrze něho mluvil: „TAK PRAVÍ PÁN!“

Dovedu si představit ty staré proroky, když přišli se zvěstí a uvedli panovníky do rozpaků! Lidem, ano dokonce i kněžím, způsobovali nevolnost. Byli z toho nesví, měli přece být vůdci, duchovními muži. Ale když pak Slovo přišlo tímto způsobem, byli jím odhaleni, cítili se zaskočení a zahanbeni.

To vidáme velice často ještě dnes u lidí, často, nejen občas. Říká se: „Jsem křesťan.“

„Obdržel jsi Ducha Svatého od doby, co jsi uvěřil?“

„Ó!“ Vidíte, kvůli tomu jste v rozpacích.

Někdo se ptal: „Patříš snad k tomu spolku támhle, kde jásají a věří v Boží uzdravení a podobné věci?“ Mnozí se stáhnou zpět. Rádi by řekli, že patří k nějaké denominaci: „Jsem baptista,“ „jsem presbyterián“, „jsem luterán“. Za to se nestydí. Ale dojde-li na to, být křesťanem, který přijímá Slovo Boží tak, jak je, pak se stydí.

„K žádné denominaci nepatřím,“ to se stydí vyslovit. Musejí být jako zbytek světa zastoupeni v nějaké organizaci.

K tomu došlo teprve před krátkým časem. Za Luthera to znamenalo skoro smrt skrze katolický kostel, jestliže se někdo vyznal jako luterán, Lutherův následovník. Jestliže ve dnech Wesleye přiznali, že jsou metodisty, anebo bylo-li známé, že se nepřipojili k anglikánskému kostelu, skoro to znamenalo trest smrti. V letničních dnech bylo hanbou se přiznat, že jsme letniční, neboť jsme byli rychle označeni jako „svaté koloběžky“ nebo mluviči jazyky atd. Nyní jsou zorganizováni a vykračují společně s ostatními.

Když nastane čas vyvolání, že již nemáme patřit k žádné z nich, pak se stydí. Je to populární říkat: „Jsem letniční“, anebo „jsem presbyterián“ „luterán“ atd. Co je ale, když nastane čas, kdy musíte vyjít, zaujmout svůj postoj pro Slovo a říkat: „Nepatřím k žádné z nich.“? Pak jste v rozpacích.

Ježíš řekl: „Kdo se za Mne stydí, za toho se budu Já stydět.“ Proč se za vás bude stydět? Protože tvrdíte, že jste Jeho majetkem a přesto Jej nenásledujete.

Co by se stalo, kdybych řekl: „Tento malý chlapec je mým synem.“ Ten by se otočil a řekl: „Kdo? Já že jsem tvůj syn? Co si vůbec myslíš?“

To by bylo trapné. Stejně by to bylo, kdyby to udělal váš syn. Tak je to i s takzvaným současným křesťanstvím. Jste-li nazýváni podle nějaké denominace, pak je to v pořádku. Oni akceptují otcovství nějaké denominace. Jedná-li se ale o přijetí otcovství Slova Božího – Krista, pak to nedělají. Je to pro ně trapné. Nechtějí říkat: „Ano, mluvil jsem v jazycích. Ano, viděl jsem vidění. Ano, věřím v Boží uzdravování. Ano, chválím Pána. Nejsem v žádné organizaci. Nejsem s žádnou z nich spojen. Jsem Kristův služebník.“ Ó, to je na kusy roztrhá.

Nedávno večer vystoupil mezi křesťanskými obchodníky plného evangelia v Chicagu významný řečník. Mohu zde na chvíli přestat a něco říci? Prosím o prominutí. Velice často si myslíte, i já, že lidé to, o čem mluvíme, ty biblické pravdy nepřijímají, a přece to dělají. Někdy se nad tím nejprve rozčilují, ale opravdu to tak nemyslí. Chtějí jen zjistit, jaké stanovisko zastáváte.

Je to jako v tom příběhu o opilcích, kteří se hádali, zda křesťanství vůbec existuje. Jeden muž řekl: „O jednom křesťanu vím, to je má žena.“

Oni odpověděli: „Tomu nevěříme.“

On řekl: „Pojďte, budeme se chovat tak, jako bychom byli pořádně opilí.“

Šli do toho domu a dělali všechno možné. Poručili si vejce. Pak je hodili na podlahu, a on řekl: „Vejce již umíš připravovat lépe.“ A tímto způsobem se v domě chovali dále. Pak šli do vedlejšího pokoje a rozvalili se na židlích. Pak slyšeli, jak někdo, aniž by řekl slovo, všechno vytíral a přitom si prozpěvoval:

Musí Ježíš nést ten kříž sám,
a celý svět má být osvobozen?
To je kříž pro každého,
tady je kříž pro mne.
Tento požehnaný kříž chci nést,
dokud mne od něho neosvobodí smrt,
potom půjdu domů,
abych navždy nesl korunu.

Jeden z těch opilců řekl: „Musím ti říci, že ona je opravdová křesťanka.“ Oni ji jen zkoušeli. Zjistil jsem, že svět vás někdy jen zkouší.

Nikdy jsem si nepomyslel, že by se mohlo stát to, co se událo minulou sobotu, či vlastně v neděli večer, když tam vystoupil tento velký řečník. Nechci nikoho jmenovat, ale on se snažil dokázat opak toho, co já. Já chci udržet církev stranou od ekumenického hnutí, a tento muž se ji snaží dostat dovnitř. Mluvil ve shromáždění křesťanských obchodníků v Chicagu, kde jsem měl vlastně mluvit já. Ale myslél jsem, že budu právě v Africe, a tu nabídku jsem nepřijal. Tento muž povstal a řekl: „Největší hnutí, to největší, které kdy na Zemi bylo, se děje nyní: všechny kostelní sbory se vrací do ekumenického hnutí, do katolického kostela, a katolíci přijímají Ducha Svatého.“

Jaká ďábelská léčka!

Když se ten řečník posadil, postavil se ten vedoucí, bratr Shakarian, prezident mezinárodních křesťanských obchodníků a řekl: „Tak jsme to neslychali.“ On mluvil: „Bratr Branham nám řekl, že ekumenické hnutí zavede všechny pod znamení zvířete.“ Přesto, že ten muž ještě seděl na podiu, řekl: „Tohle je zavede pod znamení zvířete.“ Dále řekl: „Jsme nakloněni věřit tomu, že je pravda, co říká on. Přijď do našeho směru.“ Pak se ptal: „Kolik by vás chtělo, aby přišel bratr Branham a vysvětlil vám správné stanovisko? Zvedněte ruce!“ Asi pět tisíc lidí volalo, že bych měl přijít aspoň na jeden den.

Bratr Carl Williams mi zavolaal a řekl: „Bratře Branhame, hochu, prošel jsem tím množstvím a ti mi nastrkali do rukou celou kupu stolarových bankovek, abych ti opatřil letenku sem a zpět.“ Vidíte, jen pro jeden den! Slovo někdy pronikne i tam, kde nemáme potuchy. Ale hleďte, stojíte-li opravdu na Slově, potom Bůh potvrdí, že je to pravda, úplně jedno, jak se svět a denominace proti tomu postaví na odpor.

Až konečně udeří ta velká hodina, budou se možná dít věci, na které jsme ani nepomysleli.

Jestliže jste rozpačití, ukazuje to, že jste nejistí. Raději na toto téma nediskutujte, když se za to stydíte. Neměli byste o tom diskutovat, ale ponechat si to pro sebe.

Ale jak může někdo, kdo je naplněn Duchem Svatým, člověk plný Boží síly, jehož srdce je naplněno Boží láskou, mluvit s někým i jen pár minut, aniž by se zmínil o lásce Boží, která je v jeho srdci? Ale něco se stalo; nemůžete to dělat. Toto musí být ten zlý den, o němž Ježíš mluvil. Lidé se stydí za Slovo a za Ducha Božího, který v nich působí. Ale jestliže je lidem pravda jasně vyložena, Bůh se jim skrze Slovo zjeví. Každý může všelicos tvrdit, a v těchto posledních dnech jsme zažili, že bylo tak mnohé prosazováno, že je to strašné. Ale podívejte, existuje-li pravda, musí přicházet ze

Slova. Oni říkají, že mají všechny možné věci; že vytéká olej, z jejich rukou teče krev; ženy mají krev na zádech, která jim stéká až do bot. Potom si boty vyzují a vylévají z nich olej. Vyskakují ven žáby a skáčí dolů z podia a všechno možné. Takové věci v Bibli nejsou. Tohle v Bibli není zaslíbeno. Tam je toliko řečeno, že ti dva duchové v posledních dnech budou vedle sebe tak blízko, že by byli vyvolení svedeni, kdyby to bylo možné. Ale pro takové věci v Bibli místo nenajdeme.

Jestliže se ale jedná o pravé, nesmíšené Slovo Boží, které Bůh potvrdil, pak se zdá, že dokonce ta radikální skupina se dostane do rozpaků. Jedněm je trapně, ale pro muže či ženu, chlapce nebo děvče, kteří jsou skutečnými křesťany, je to realitou.

Bůh zaslíbil křest Ducha Svatého. Vy jej obdržíte a tím je ta věc ve vás vyřízena. Nic nemůže převzít jeho místo. Jestliže se člověk potká s Bohem – ne nějaké za vlasů přitažené citové rozrušení, nadšení na základě nějakého náboženského učení, skrze katechismus, vyznání víry nebo nějaké dogma, které by přijal jako útěchu, nýbrž jestliže by se jako kdysi Mojžíš na poušti opravdu setkal s Bohem tváří v tvář a slyšel by ten hlas v přesném souladu se Slovem a zaslíbení pro tuto hodinu k sobě mluvit, potom se s vámi něco stane. Nestydíte se za to. Něco to s vámi udělá.

Proberme něco v dalších patnácti minutách.

Existují lidé, kteří takové prožití udělají. Dnes vás neoslovuji jako sbor nebo denominaci, ale jako jednotlivce. Ne proto, že chodíte sem do této kaple, ani proto ne, že vás miluji a vy milujete mne. Dovolte mi říci vám, jako smrtelníkům, kteří jednoho dne dorazíte na konec tohoto života. Možná, že tu již nebudu a ani jiný kazatel. Existuje jen Jeden, kdo se tam s vámi může potkat, a to je Bůh. Poslyšte, pak nemůžete říkat: „Má žena je dobrá křesťanka," nebo: „Můj muž je dobrý křesťan?" ale: „Jsem já s Bohem v pořádku? Potkal jsem se tak s Bohem?" Nejde o to: „Můj kazatel se potkal s Bohem," nebo: „Můj diakon se potkal s Bohem." Ale: „Potkal jsem se s Ním já?" Nezáleží na tom: „Jásal jsem", nebo: „Mluvil jsem v jazycích", ale: „Osobně jsem se s Ním potkal." Pak se za to již stydět nebudete.

Je to něco, co je tak dokonalé, čisté a pravda. Myslete na to, můžete se potkat s nějakým duchem, který jedná jako Bůh, potkáte se možná s duchem, který toto, ono nebo něco jiného provádí. Trochu za tou věcí jděte a uvidíte, jak dalece to s Božím Slovem souhlasí. Můžete se potkat s duchem, který vám říká, že jste zachráněni, a dává vám tak nádherný pocit, že jásáte a křičíte, ale jedná-li se o Slovo, pak je zapíráte. Jak může Duch Svatý zapírat Slovo, které psal? Duch musí každé zaslíbení Boží potvrdit tím „Amen". Jestliže tomu tak není, potom jste se nepotkali s Bohem, ale s nějakým podvodným duchem. Dnes je toho svět plný.

Vidíte-li ale, že Bůh sestupuje dolů a oznamuje, co bude činit, a potom to naplní, a stále se to opakuje, pak máte pravého Božího Ducha. Jak by se mohl Duch, ten Svatý Duch, který napsal Bibli, obrátit a tvrdit, že to nesouhlasí, že je to určeno pro jiný čas. ON řekl: „Vám platí to zaslíbení, a vašim dětem a všem, kteří jsou ještě daleko. Tak mnohým, kolik jich ještě Pán, náš Bůh povolá." Tak je to napsáno ve Sk.2:39. Jak by mohl Bůh ohlásit něco, co s tím nesouhlasí, a jak by to mohlo být od Boha, když v Žid.13:8 přece říká, že Ježíš Kristus je tentýž včera, dnes a na věky? Co je potom s člověkem, který říká: „Věřím, že On byl prorok. Byl to dobrý člověk, byl prorok. Ale pokud jde o Jeho moc, tak nevím...?"

Nedávno jsem hovořil s Georgem Smithem, mladým mužem, který chodí s mou dcerou Rebekou, příjemný člověk. Také tu již zpíval. Přichází od baptistů a právě řekl: „Vyškrtněte mé jméno, nechtěl bych s tím mít již nic společného." V tomto jistém baptistickém sboru u nich v horách, se konala konference. Tam všichni velice stojí proti mně. Ve skutečnosti nemají nic proti mně, je to toto Slovo. Proti mně jako člověku nemohou nic říci, nikdy jsem je nezranil; ale *tohohle* se bojí.

Měli tedy shromáždění. Poslední tři večery chtěli mít na konferenci nějakého misionáře. V těch horách je dost chladno. Ten misionář se náhodně odvolal na Mar.16 a řekl: „Dnes je mnoho lidí, kteří nemohou věřit v Boží uzdravení. Přicházím z Indie, sám jsem Ind, a byl jsem tam ještě tehdy, když tam přišel z USA muž jménem Branham." Kazatel zneklidněl. Muž vyprávěl dál: „Má žena měla rakovinu a umírala, a já sám jsem byl slepý. On se modlil za jednoho z nás a druhého vyvolal ze shromáždění, aniž by znal naši řeč a mluvil skrze sílu Boží. Tady jsme", řekl, „jsme zdraví."

Snažili se ho přerušit, ale nebyli toho schopni. Vždyť se to stalo na jejich vlastní konferenci. Tohle všechno popírali. Ale někteří z těch lidí, také sestra tohoto mladého muže, tomu uvěřili. Z toho důvodu neřekli nic. Chtěli vědět, zda má nějaké spojení, a chtěli se se mnou kontaktovat.

Jedna z těch dam řekla: „Já tomu věřím.“

Rebeka a George tuto dámu navštívili; ona odešla a přivedla děvče, které bylo trochu opožděné v duševním vývoji. Před několika dny mě prosili, abych tam kvůli té dívce zajel. Když jsem tam dorazil, to děvče tam sedělo, a já jsem se jí ptal: „Jsi věřící?“

Ona odpověděla: „Já nevím, jestli jsem nebo ne.“ Ona nebyla opožděná, byl to ďábelský duch. To oni nepoznali. Vidíte, někoho si přivlastní a oni to nepoznají. Nějaká moc někoho přemůže a oni to nepoznají.

Rovněž ženy, které chodí po ulici v šortkách, to nepoznávají. Mohou přísahat a dokazovat, že se nedopustili ničeho zlého proti svému muži atd. Ve svých srdcích ovšem nepoznávají, že je ovládl ďábelský duch. Jsou jím posedlé. Proč jinak by se chtěla žena před nějakým mužem svlékat? V Bibli je řeč jen o jednom muži, který to dělal, a to byl blázen. Všichni ostatní se přece zakrývají. Ony to nepoznávají; je to tak lstivé a podvodné. Musíte dávat pozor. Zkuste se Slovem Božím a hleďte, kde stojíte.

Ta dívka řekla: „Vyprávěli mi, že jako dítě jsem byla pokřtěná.“ Mínila: „Nevím, jestli tomu mám věřit nebo ne.“

Ptal jsem se: „Nevěříš v Ježíše Krista?“

Odpověděla: „Nevím, jestli to dělám nebo ne. Ledacos je hokuspokus; tomu nevěřím.“

Řekl jsem: „Přirozeně, že nevěříš něčemu takovému jako je hokuspokus. Věříš ale, že byl Synem Božím?“

„Ó, tím by mohl být.“

Ptal jsem se: „Věříš, že On je tentýž a Bohem, který tě může zachránit?“

Odpověděla: „Jde snad o ty věci s těmi divy atd.? Tomu vůbec nevěřím.“

Ptal jsem se: „Co bys dělala, kdybys seděla ve shromáždění a viděla, jak Bůh, Duch Svátý, který je jediným Bohem, jaký existuje, působí mezi lidmi? Bůh jako Otec byl v ohnivém sloupu a mluvil k prorokům; potom byl Bůh ve Svém Synu a nyní je ve Svém lidu. Jsou to Boží vlastnosti jediného velikého Boha, který naplňuje celou věčnost.“ Ptal jsem se: „Co bys řekla, kdyby mezi Svým lidem vrátil slepým zrak, a hluchým sluch, hleděl by na shromáždění a řekl by lidem, co nimi nesouhlasí, jak to dělal, když putoval na zemi.“

Ona řekla: „Myslím, že by to bylo jako v horoskopu.“

Odpověděl jsem: „Jsi v horším stavu, než jsem myslel.“

(Na magnetofonovém záznamu část schází).

Noe řekl, že bude pršet. Do toho času ještě nepršelo, ale on tomu věřil a nestyděl se, vydávat svědectví o své víře. Sto dvacet let stavěl koráb a svět stál proti němu. Ale on se za Boží Slovo ve své době nestyděl. Za to ho Bůh zachránil s celým domem.

Jak pošetilé to muselo lidem připadat, ale on se potkal s Bohem. Nezáleželo na tom, jak velice věda tvrdila opak a říkala, že se to nemůže stát, že to nemůže být – **on se potkal s Bohem**. Tak to je, víte-li, že jste s Ním mluvili.

Můžete si myslet, že je to bláznovství, stát tu a říkat: „TAK PRAVÍ PÁN, půjdu do Arizony. Tam se setkám se sedmi anděly v určité formaci.“ Ale vím, že na Zemi existuje několik lidí, kteří se toho, co říkám, pevně drží a vědí, že je to pravda. Stála tam skupina mužů, když se to stalo.

Toho večera jsem řekl: „Los Angeles se potopí do oceánu.“ Jestliže jste se potkali s Bohem, tím Bohem, který nikdy neselže, Bohem, který dělá přesně to, co slíbil a vždycky to dodržel, potom se za to nestydíte. Nemusíte ustupovat a upadat kvůli tomu do rozpaků, můžete to říci celému světu. Jestliže se nějaký člověk setkal s Bohem, mluvil s Ním, a jestliže se to v jeho srdci stane realitou, pak se za to nestydí.

Noe se nestyděl. Celému světu to připadalo pošetilé, ale jemu ne.

Když Mojžíš předstoupil před faraona, nestyděl se říci faraonovi, že se stanou jisté věci, neboť se potkal s Bohem. Bůh s ním mluvil z hořícího keře. On odpověděl: „Já neumím mluvit.“ Měl vadu

řeči. ON řekl: „Tamhle přichází Aron; budeš mu bohem a on bude tvým prorokem. Vím, že dovede mluvit výstižně. Budu ve tvých ústech. Kdo člověku stvořil ústa?" Amen! „Člověku", to miluji. To je Bůh! „Kdo dělá člověka hluchého a němého, kdo člověku udělal ústa? JÁ, Bůh!

Mojžíš řekl: „Pane, ukaž mi Svou nádheru."

ON odpověděl: „Co máš v ruce?"

„Hůl."

Tedy řekl: „Hod' ji na zem", a ta se proměnila v hada. ON řekl: „Zvedni jej." A opět se proměnil v hůl. Amen! ON je Bůh! „Vlož svou ruku za řadra." Udělal to, a když ji vytáhl, byla bílá malomocenstvím. ON řekl: „Vlož ji tam opět a zase vytáhni", a byla jako druhá ruka. „JÁ jsem Bůh."

Poté odešel k faraonovi a vyřídil, co mu bylo poručeno. Řekl: „To a to se stane!", udeřil do prachu a řekl: „TAK PRAVÍ PÁN, ať se objeví komáři", a komáři tu byli. Potom šli k řece, udeřili do vody a řekli: „TAK PRAVÍ PÁN." Tehdy se voda v řece proměnila v krev. Přivolali také kroupy.

Víte, že v posledních dnech se budou ty rány opakovat. Myslete na to, v Bibli se cizoložnictví trestalo smrtí ukamenováním. Nevěřící církev bude kroupami ukamenována k smrti. To byl kdysi způsob, jak Bůh trestal. Tento nevěřící svět, cizoložné pokolení, bude kamenovat. Z nebe budou padat kamenné, asi padesátakilové kroupy. Cizoložný kostel, cizoložný svět, zemře trestem Božím, bude kamenován, jak to bylo na počátku.

Uved'te všechno s Bohem do pořádku, církvi! Všichni to musíme udělat a opět se obrátit k Bohu!

Starý, osmdesátiletý Eliáš s vousatou tvář, s trochou šedých vlasů na lysé hlavě a hubenýma rukama pobýval na poušti a viděl hříchy lidí. Jednoho rána k němu mluvil Bůh a řekl: „Jdi a řekni Achabovi, že ani rosa nebude padat, jedině na tvé slovo." Mohu vidět pohled jeho malých očí a vousatou tvář, jak s holí v ruce vykračoval ulicí jako šestnáctiletý mládenec. Šel tam, postavil se před krále a řekl: „Ani rosa nepadne, jen na mé slovo." Nestyděl se za Boha a Jeho Slovo. Řekl to králi a všem ostatním. Nestyděl se. Před nikým, ani před Achabem, se nemusel skrývat.

Nyní myslím na nás. Řekl jsem lidem: „Dosáhnu bodu, kdy již nebudu muset věřit." Kvůli tomu jsem doma: abych prožil nový průlom víry. Došlo to tak daleko, že se člověk skoro omlouvá, když se má modlit za lidi. „Pane ďáble, šel byste, prosím, poněkud stranou, abych mohl projít." Nic takového! Víra má svaly a chlupatá prsa. Jestliže hovoří, pak všechno ostatní musí mlčet. Nechod'te tam, abyste říkali: „Ďáble, tak jdi přece ven", ale: „Odstup odtud! Jsem syn Boží, Bohem pověřen. Opuš't je!" To působí.

Ďáblovi se nemusíme omlouvat; s ním přece nemáte nic společného. My se za Boží Slovo nestydíme, nestydíme se za pověření, nestydíme se za to, co jsme. Jediné, zač se stydím, je, že jsem Branham; tedy za svůj pozemský původ. Stydím se za svá selhání; ale jako Jeho služebník se nestydím. Nestydím se za Jeho Slovo – před denominacemi, králi, vladaři, ať je to kdokoli. Jsem vždy připraven dát odpověď, jestliže mne k tomu Bůh volá.

Mojžíš stanul před faraonem. Nestyděl se říci mu, že nepřistoupí na žádný kompromis, že by na poušti zůstali jen pár dnů, jak to chtěl faraon. ON řekl: „Ženy a děti zůstanou tady."

Mojžíš ale řekl: „Vydeme všichni. Ani kopyto tady nezůstane. Vezmeme si sebou náš dobytek." ON se nestyděl. Proč? Vešel do světla osvobození.

To je důvod, proč muži a ženy, kteří jsou nemocní anebo mají jiné problémy, vědí, že budou uzdraveni, jakmile jednou přijdou do přítomnosti Boží. Potom jste přišli do světla osvobození. Již neuzavíráte žádné kompromisy. On to osvobození měl na srdci, neboť se potkal s Bohem, který řekl: „JÁ jsem Bůh Abrahamův, který dal Abrahamovi zaslíbení a čas osvobození a spasení se přiblížil. Posílám tě tam, abys je vyvedl." Proč by se tedy měl omlouvat?

Faraon ho mohl zabít, neboť byl pouze člověkem, otrokem. Mohl jej zabít, ale Mojžíš se nestyděl za Slovo. Nepřišel, aby padl na kolena, a něco od faraona vyprosil. Řekl: „Přišel jsem, abych je vyvedl."

Faraon řekl: „Nemůžeš je odvést."

On odpověděl: „Nu dobře, potom přiletí komáři, tak že je budete muset překračovat.“ Přesně to se stalo.

Tedy faraon prosil: „Ó Mojžíši, odstraň je!“

Mojžíš řekl: „Dobrá. Lituješ nyní?“

On odpověděl: „Můžete jít na poušť na tolik a tolik dní.“

Mojžíš řekl: „Tak ať se objeví mouchy.“ Amen. „Tma nastane!“, a byla taková tma, že nebylo nic vidět.

Nakonec přišla smrt. Od faraona až po služebníka to znamenalo smrt pro nejstarší syny v rodině. On se nemusel nikomu omlouvat. Byl Abrahamovým synem a narozen v Duchu Božím. Bůh mu dal pověření předstoupit se zvěstí a vyvést lid ven.

Nemůže Bůh v této hodině vyslovit stejnou výzvu, aby z církve vyvolal nevěstu?

David se nebál Saula. Když se všichni třáslí strachy před Goliášem, on se nebál jít tam. Tento svěží malý chlapec řekl: „Tvůj služebník hlídal svému otci ovce. Když přišel medvěd, aby odnesl ovci ze stáda, běžel jsem za ním a zabil ho. Když přišel lev, jednu chytil a odnášel do pustiny, pronásledoval jsem ho a když se mi postavil na odpor, zabil jsem ho.“ Ten odpadlý král a všichni zbabělí vojáci, kteří si nárokovali sloužit Bohu nebes, tam stáli a dovolovali, aby tento neobřezaný Filištíнец přicházel a urážel vojsko živého Boha. David řekl: „Tvůj služebník zabije i jeho. Bůh, který mne ochránil před lvem a medvědem, mě ochrání také před tímto neobřezaným Filištíncem.“ Nezajíkal se, ani neřikal: „Možná, že se to stane.“ On řekl: „Stane se to!“ Nestyděl se.

Daniel se nebál ignorovat královský rozkaz, že nikdo nesmí adresovat prosbu nikomu jinému nežli králi samotnému. Otevřel okna a okenice a třikrát denně se modlil. Nebál se.

Sidrach, Mizach a Abdenágo neměli strach z rozpálené pece. Řekli: „Náš Bůh nás může osvobodit a také osvobodí. Bůh je mocen nás zachránit. Jestliže tak ale neučiní, tak se přesto před tvým obrazem nepokloníme.“ Nestyděli se. Ne, ani trochu ne. Jistě se nestyděli, neboť to věděli.

Samson se nestyděl před Filištínskými. Když na něj zaútočilo tisíc mužů, pobil je osličí kostí, přesto, že jejich přílby byly z mědi 1,5 coulu silné. Pobil tisíc mužů, a tu kost stále ještě držel v ruce celou. Nebyl na rozpacích, popadl to, co mu přišlo do ruky a dal se do práce. Věděl, že na něm spočívá Duch Boží. Věděl, že se narodil jako Bohu posvěcený. Věděl, že mu nic nemůže uškodit, protože byl Božím služebníkem. Dokud se nalézal ve vůli Boží, nemohlo před ním nic obstát, nehledě na to, kolik králů nebo Filištínských nebo kdo na něho útočil.

Jan se nestyděl za Slovo Boží, které k němu vyšlo na poušť, a měl podle něho jít a křtít vodou. Nestyděl se říci: „Hle, Beránek Boží, který odnáší hřích světa,“ neboť byl na něm Duch Boží. Nestyděl se před kněžími, nestyděl se za Slovo Boží, když stál před Herodesem, který žil s manželkou svého bratra Filipa. Předstoupil před knížete. Tento muž oblečený do kožešiny, bez vzdělání a žijící na poušti šel k Herodesovi, postavil se před něho a řekl: „Ze strany zákona není správné, že sis ji vzal.“ Nestyděl se za Slovo Boží. Byl si jist a absolutně se nestyděl.

Rovněž Štěpán se nestyděl za Slovo Boží.

Na lidi, kteří se tehdy o letnicích shromáždili na vrchní síni, padl Duch Svatý podle zaslíbení Božího. V Luk.24:49 stojí:

Aj, vězte, posílám to zaslíbení Mého Otce na vás. Vy pak čkejte ve městě Jeruzalémě, dokud nebudete oblečeni mocí s výsosti.

To, co jim bylo ve Slově Božím zaslíbeno, jim bylo darováno: „Hleď, Já posílám zaslíbení Svého Otce na vás. Ale počkejte tam; nezapývejte se theologií nebo školením, ale čkejte, až budete vyzbrojeni mocí s výsosti.“ Když pak ta síla jako šum mocného větru sestoupila, již se za evangelium nestyděli. Petr povstal a řekl: „Čiňte pokání. Vy jste knížete pokoje rukama bezbožných nechali přibít na kříž. Bůh Jej ale probudil z mrtvých; toho jsme my všichni svědkové. A zde se naplnilo zaslíbení Joele, co se má stát v poledních dnech: JÁ Svého Ducha vylijí na všechno maso.“ On se nestyděl za evangelium.

Štěpán, o něm jsem se již krátce zmínil, projel jako vichřice. Nebyl kazatelem, jen diakonem, ale všude svědčil o vzkříšení. Potkal se s Bohem. Kdyby se snažili ho zadržet, pak by to bylo stejné

jako hasit hořící dům za prudkého větru a velikého sucha. Pokaždé, když zavanul vítr, oheň nově vzplanul.

Privlekli jej před Vysokou radu. Můžete si představit, co je to? Odpovídá to ekumenickému koncilu. Tak, jak se všechna náboženství sjednotí pod nadvládou ekumenického koncilu, tak tehdy všichni patřili k Vysoké radě. Farizeové, saduceové, Herodiáni, a cokoli ještě, všichni museli předstupovat před Vysokou radu. Zatkli ho. Tady nešlo jen o nějakou organizaci, ale o celý koncil, který se na něho vrhl. „Naženeme mu strach ze smrti!“

Bible nás informuje, že jeho tvář, když tam stál toho jitra, vypadala jako tvář anděla. Gloria! On řekl: „Muži a bratři, dovolte mi něco říci. Naši otcové bydleli v Mezopotamii, než se usadili v Cháran,“ atd. Pokračoval a dal jim biblická místa. Když všechno vyložil, sestoupil Duch na něho a řekl: „Ó, vy tvrdošíjní, neobřezaného srdce a uší! Neustále odporujete Duchu Svatému, jako vaši otcové.“ On se za evangelium nestyděl; nestyděl se za Slovo. Nezejistěl před Vysokou radou.

Pavel, Žid, který se vyučil u Gamaliele, vysokého hodnostáře, vyprávěl Agrippovi, jak jednoho dne na cestě do Damašku se ocitl v přítomnosti Boží a potkal s Bohem. Anděl v podobě ohnivého sloupu sestoupil z nebe a Světlo ho srazilo k zemi. Pozdvihl se, a ptal se: „Kdo jsi, Pane?“ ON odpověděl: „JÁ jsem Ježíš.“

Když stál před Agrippou, popsal tu událost. Řekl: „Nestydím se za evangelium o Ježíši Kristu, neboť je to síla Boží, která každému, kdo věří, přinese spásu.“ Jistě!

Přátelé, pozorovali jsme muže z minulosti. Náš čas uplynul. Ale já bych chtěl ještě následující říci: Jestliže nějaký člověk přišel do kontaktu s Bohem, který je Slovem, a to Slovo se mu stalo jasným a zjevilo se mu, pak se již za to nestydí. Nejste v rozpacích. Není vám trapné říkat: „Věřím každému Božím slovu.“ Nezpůsobí mi rozpaky, řekne-li mi Pán vyslovit něco, a pak to dělat. Není mi trapné říkat, že jsem byl naplněn Duchem Svatým. Není mi trapné říkat, že jsem mluvil v jazycích. Nejsem v rozpacích nad tím, když mám říci, že mi náš Pán ukazuje vidění. Nejsem v rozpacích, když mám říci, že On je tentýž včera, dnes i na věky.

„Jestliže vás vydají z důvodu Mého jména králům a vladařům, pak se nestarejte o to, co máte říkat, neboť v té hodině vám to bude dáno. Nebudete to přece vy, kdo tam bude mluvit, ale Můj Otec, který ve vás přebývá.“ „Kdo se ale za Mne a Mé Slovo v této generaci stydí, za toho se budu Já před Svým Otcem a svatými anděly stydět.“ Bůh nám pomoz, abychom se nestyděli; On nám pomoz být živými svědky.

Všichni muži Starého zákona – jestliže prorokům zaznělo slovo, stali se živým Slovem. Oni byli Slovo. Ježíš řekl, že byli nazýváni bohy, protože k nim přišlo Slovo Boží. Oni řekli: „Je to TAK PRAVÍ PÁN.“ Tak je každý učedník Kristův, který je s Ním ve spojení skrze spasení a do jehož srdce přišla spása, majetkem Božím. Jaký život bychom měli vést, jak bychom měli chodit, mluvit, jestliže se Bůh sám reprezentuje skrze naše smrtelná těla! Kdo by se za to mohl stydět?

Představte si, že bych byl Jeffersonvillským policistou a procházel ulicemi se vší autoritou, pak bych se přece za to město nestyděl. Byl bych částí tohoto města, byl bych policista, částí tohoto města, abych se staral o klid a pořádek. Kdyby někdo nezastavil na červenou, pak bych se neostýchal říci mu, že jednal nesprávně, a musel bych mu dát pokutu. To by bylo mou povinností, neboť bych přece byl městem placen a bylo by to mým živobytím. Měl bych autoritu od města. Kdyby ten řidič byl opilý anebo cokoli jiného by s ním bylo, město by stálo za mnou. Měl bych na to právo, protože jsem příslušníkem policie. Byl by to můj úkol a já bych k tomu dostal potřebnou pravomoc. Ode mne by se očekávalo, že budu zastávat právo a dbát na to, aby byl dodržován zákon.

Jsem-li křesťan naplněný Duchem Svatým, a v plné míře nesu svědectví Ježíše Krista, že je tentýž včera, dnes i na věky, potom se nemusím nechat postrkovat ďáblem, který říká: „Tohle nedělej, toto nedělej.“ Přesto to uděláte. K tomu jste od Boha dostali plnou moc. Vlastní sílu nemáme. Policista nemá sílu zastavit nějaký automobil. Některé mají motory s 300-400 HP, co by tedy mohl udělat? On má ale autoritu. Tak je to také v církvi. Vzkříšením Ježíše Krista a podle Jeho zaslíbeného slova máme autoritu. Haleluja! „Skutky, které Já jsem činil, budete i vy konat. Ano, a ještě větší než tyto budete činit, neboť Já jdu k Otci.“

Nestyďte se za Něho v tomto hříšném, zmateném pokolení poslední generace, která existuje na zemi. Toto hříšné, cizoložné pokolení je plné hnisavých vředů. Všechno rozumné je považováno za nerozumné. Politika je špinavá, národy jsou ztraceny.

Daleko v Africké buši si na safari lovci brali s sebou rádio se silnou anténou, aby mohli poslouchat rokenrol a twist Elvise Presleye, Pata Boona, Rickyho Nelsona a jiných chlapců. Ti domorodci přihlíželi, jak klátili svými hlavami do rytmu a podivně se chovali. Stáli tam a přihlíželi. Vidíte, to nebyli Američané, jako Elvis Presley, Pat Boone nebo Ricky Nelson a jiní. Nepatří k tomuto druhu Jidášů. Ale vidíte, že je to duch, a tento duch nepůsobí jen v Americe; ten se rozšířil po celém světě, aby je svedl dohromady pro velikou bitvu u Armagedonu. Předtím se tak nechovali. Je jedno, ze kterého národa přicházejí, zda z Afriky, Indie, tyto sprosté věci, s nimiž začal nějaký muž, se rozmohly po celé Zemi.

Také evangelium a síla všemohoucího Boha se rozšířila do celého světa. Nyní nastal čas oddělení, kdy Bůh vyvolává Nevěstu a d'ábel kostel. Já bych chtěl být částí nevěsty. Modleme se.

Věrný Bože, vidíme rukopis na zdi. Jsme na konci času. Víme, že před námi jsou veliké věci. Ale ještě někde venku, ve všem tom zmatení, se nacházejí upřímní lidé, kteří jsou určeni k životu. Pro jednoho nebo dva muže by to bylo nemožné, ale všichni dohromady, ó Bože, můžeme tu dobrou zprávu, že Ježíš Kristus se vrátí, nést až do posledního kouta Země, a tak kousek chleba-Slova, rozdávat. Ať se orlové nacházejí kdekoli, oni k tomu pokrmu přijdou. Dostane se to k nim na magnetofonovém pásku; ať je to skrze Slovo nebo svědectví: orlové tomu budou následovat až o hlavního stanu. Neboť je psáno: „Kde je pokrm, tam se shromáždí supové – orlové.“

Drahý Pane Ježíši, víme, že Ty jsi ten zabitý, z něhož my jíme. Ty jsi Slovo, a to Slovo se stalo masem a bydlelo mezi námi. Modlíme se, ó Bože, aby při rozšiřování Slova to našli ti praví orlové. Ať nejsme zahanbeni, když stojíme před lidmi, kteří jsou sice nábožní, ale přece zlomyslní, lhostejní a co všechno ještě. Dovol nám, jak psal Pavel Timoteovi, vhod či nevhod usvědčovat. Neboť přijde čas, kdy zdravé učení shledají nesnesitelným a podle svých vlastních choutek si budou vybírat učitele, protože mají žádost po tom, co lechtá uši; od pravdy se ale obrátí k bajkám. Ó Bože, v těchto dnech žijeme. Tys mě nechal žít dost dlouho, abych ještě zažil, jak se to děje. Ten text byl uložen do základního kamene této kaple zde před 33 lety.

Bože, požehnej každého, kdo zde je. Je-li tu někdo, Pane, kdo ještě není připraven potkat se s Tebou, kdo nesouhlasí s Tvým Slovem, kdo se s Tebou ještě nepotkal tváří v tvář, nepoznal Tě ještě – ne tak, jako se přijímá nějaké vyznání víry – ale jestliže se ještě nepotkal s živým Bohem, Pane, nechť se tak stane nyní. Věřím, že jsi nám v této hodině opravdu velice blízko. Nevím, kdo to je, ani nevím, jestli někdo takový je tady, ale cítím se být prostě veden, modlit se k Tobě. Není to proto, aby mě lidé slyšeli, neboť pak bych byl opravdu pokrytcem, Bože, s tím nechci mít nic společného. Nechci být pokrytec. Modlím se upřímně ze srdce, abys dnes ráno k němu nebo k ní mluvil, kdokoli to má být. Ať se nestydí, ale přijmout Tě hluboko do svého srdce, přijdou dnes večer, nechají se pokřtít ve jménu Ježíše Krista, a budou následovat každému slovu. Jsou-li jinak pokřtěni, pokropeni nebo polití, pak myslíme na to, že jsi řekl: „Kdo by slovo z této Knihy odňal nebo přidal, jeho díl bude vzat z Knihy života.“ I kdyby se snažil přijít a nechal zapsat své jméno do nějaké knihy, tak to nestačí. Musí se to stát poctivě a pokorně. Oni jsou nyní ve Tvých rukou, Pane. Učiň s nimi, co se Tobě líbí, neboť Ti patří. Ve jménu Ježíše Krista, Syna Božího.

Chtěl bych nyní, abyste se vážně zamysleli, zatímco máme skloněné hlavy. Nejprve bych se chtěl omluvit, že jsem čas o 15 minut přetáhl. Chceme nyní pobrukovat, přemýšlejte ve svých srdcích: „Potkal jsem se opravdu s Bohem?“ Přemýšlejte o tom nyní se vši vážností, neboť to již nebude tak často, a možná, že toto je naposledy, co jsme před Jeho příchodem pospolu. Je to blízko, přátelé, vypadá to, jakoby každé biblické místo bylo naplněno, a může se to vztahovat na vás nebo na mne. Toto může být naše poslední příležitost. Než nastane večer, můžeme být mrtví.

Slyším Spasitel jak volá,
(„Stydíte se za Mne a Mé Slovo?“)
Slyším Spasitel jak volá
(Představte si nyní sebe na smrtelné posteli.)

Slyším Spasitel jak volá
(Pak může být pozdě, ale nyní ještě ne.) „
Vezmi svůj kříž a následuj Mne.
(Odpovězte nyní v srdci:)
Půjdu s Ním skrze Getsemane
Půjdu s Ním skrze Getsemane
půjdu s Ním skrze Getsemane,
půjdu za Ním, za Ním, každý krok.
Hlavy máme skloněné, ruce zvednuté a zpíváme.
Půjdu s Ním skrze soud,
Přesně to se nyní děje: On nás soudí)
Já jdu s Ním...
(Pane, jsem před Tebou vinen? Potom mi odpusť)
... skrze soud.
(Jaký rozsudek vyřkneš dnes ráno nade mnou, Pane?)
... s Ním skrze soud
(Zkus mne, Pane, jestli je ve mně něco nečistého.)
... za Ním, za Ním, každý krok.

Otče, děkujeme Ti dnes ráno za všechny ty ruce. Neviděl jsem jedinou osobu, která by ruce nezvedla. Děkuji Ti, Pane. Věřím, Pane, že i Ty jsi každého viděl s rukama nahoře. Nebyl nikdo, kdo by je neměl zdvižené. Jsou připraveni projít soudem. Sud' nás, Pane, a je-li v nás něco převráceného, pak nám odpusť, Otče. Daruj nám Své milosrdenství, neboť bychom se nechtěli s Tvým soudem potkat, až již nebude milosrdenství. Teď je tu ještě milosrdenství, proto se modlíme, ó Bože, abys nás soudil a odpustil nám naše hříchy na základě Svého Slova a zaslíbení. Dovol nám žít všechny dny našeho života pro Tebe, a abychom se nestyděli za Tvé evangelium.

Otče, je-li to Tvá vůle, pak budeme mít v následujících třech nedělích shromáždění. Připrav na to naše srdce, Pane. Připrav mne, ó Bože. Jsem to já, kdo Tě tak velice potřebuje. Modlím se, abys mě vedl a provázel v nadcházejících dnech ve věcech, které mám říci a konat. Veď a doprovázej našeho milovaného bratra Neville, Tvého statečného služebníka, Pane, a také našeho bratra Manna a diakony ve sboru a také předsednictvo a všechny, kteří se zde shromažďují. Připrav nás, Pane, abychom byli schopni vést k Tobě hříšníky a údy sboru opravdu křesťanským způsobem, aby poznali Boha, kterého i my známe a se kterým jsme se osobně potkali. Ať se stane i jejich Bohem.

Otče, to nemůžeme činit. Nemůžeme je zavést dovnitř, Ty musíš skrze Ducha svatého při těch lidech, údech sboru, působit sám. Dovol mi, jako při tom prožití, které jsem nedávno ráno s Tebou měl, ve kterém bylo řečeno: „Jdi a přiveď nevěstu pro Mého Syna. Vezmi ji z toho lidu – z církve; vyveď nevěstu ven.“, dovol mi nyní modlit se, Pane. Pošli Rebeku. Budu se snažit o to, být Eliezerem. Pomoz mi, být věrným služebníkem. Necht' Bůh nebes pošle Svého anděla přede mnou a před námi, abychom dali ty věci dohromady a našli nevěstu, kterou jsi vyvolil. Prosíme o to ve jménu Ježíše.

Lituji, že jsem vás pozdržel déle. Měl jsem skončit před 25 minutami. Milujete všichni tu starou píseň „Jak sladké Jezu jméno Tvé?“ Není krásná? Zpívám tu píseň na závěr již třicet let, a k vodnímu křtu „Stojím na bouřlivém břehu Jordánu.“ Víím, že jsou krásné. „Jděme v Ježíšově jménu.“

Jak sladké Jezu jméno Tvé
je hudbou nebes duši mé.

Modlím se, aby Bůh bohatě požehnal každého z vás, aby jeho milost a milosrdenství v nadcházejícím týdnu bylo s vámi. Kdyby se mělo stát, že by někdo z vás šel za oponu, pak pomyslete, že se jedná jen o pár hodin spánku a odpočinku, než se opět uvidíme. Myslete na to, že my, kteří žijeme a pozůstaneme, nepředějdeme ty, kteří zesnuli. Neboť pozoun Boží – (Poslední pozoun, ten šestý právě zazněl, poslední bude, jako poslední pečeť, příchod Páně.) – zazní a ti mrtví v Kristu vstanou nejprve. Oni k tomu času jen odpočívají.

Jestliže byste měli být zraněni, pak myslete na to:

Táhněme v Ježíšově jménu,

On je dobrá ochrana.

V Něm zvítězíme

nad vojskem našich nepřátel.

Potom budou ďáblové prchat. Nezapomeňte, nadějeme se, že vás zde uvidíme příští neděli dopoledne. Přiveďte nemocné a trpící. Budu se za vás modlit. Modlete se také za mne. Uděláte to?

Řekněte „Amen“. Budu se za vás modlit, aby vás Bůh požehnal.

Ó Jak sladce zní,

když srdce zpívá o Ježíši!

Jak sladce zní,

když srdce zpívá o Ježíši.

Zpívejte s mocí v Ježíšově jménu,

Jeho čest zmužile dosvědčujte.

Až dospějeme k zástupu,

který se před Ním korunován sklání.

Ó, Jak sladce zní,

(Není sladký a vzácný?)

když srdce zpívá o Ježíši!

Připadá mi stále těžší od vás odcházet. I když vím, že sedíte, jako na žhavém uhlí, přesto mě něco zdržuje. Zazpívejme ještě jeden verš. Chcete? „Bud' žehnán svazek ten...“ Kolik vás tuto píseň zná? Před lety jsme tuhle píseň často zpívali a já jsem přemýšlel o tom, že z těch stovek zbyli jen dva, když jsme tu píseň zpívali v kapli a podávali si ruce. „Bud' žehnán svazek ten...“ Mnohé jsem pochoval tady na hřbitově. Oni nyní čekají. Já je opět uvidím. Tu a tam je vídám ve viděních, když hledím za oponu. Oni tam jsou.

Skloňme hlavy a zpívejme:

Bud' žehnán svazek ten,

jenž v Kristus víže nás,

a kruh náš zůstaň sjednocen,

jak v nebi bude zas.

Spojených proseb hlas

(podejte si navzájem ruce)

před Otcův trůn chceme nést

(Skloňte své hlavy.)

neb jedna snaha vede nás

i cíl náš jeden jest.

Skloňme hlavy. Předávám nyní bohoslužbu kazateli, aby ukončil modlitbou.